

ΣΟΛΩΜΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ. — Ὁ κορυφαῖος ἐκ τῶν ποιητῶν τῆς νέας Ἑλλάδος. Ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ τῷ 1798. Ἐσπούδασε λατινικὴν καὶ ἰταλικὴν φιλολογίαν ἐν Ἑνετίᾳ καὶ Κρεμόνῃ, εἰτα ἠκολούθησε νομικὰ εἰς Παβίαν, ὅπου καὶ ἐγένετο διδάκτωρ (doctor utriusque juris). Ἐπανελθὼν εἰς Ζακύνθον (1818) διέμεινεν ἐπὶ δεκαετίαν, μεθ' ἧς μετέβη καὶ ἐγκατέστη ὀριστικῶς εἰς Κέρκυραν ἀσχολούμενος εἰς τὴν ποίησιν καὶ εἰς μελέτας φιλολογικὰς καὶ κριτικὰς. Ἐκ τῶν ποιημάτων του πρωτεύει ὁ Ἕννος εἰς τὴν ἐλευθερίαν, μελοποιηθεὶς ὑπὸ τοῦ συγχρόνου του Μαντσάρου καὶ καθιερωθεὶς ὡς ὁ ἔθνικὸς ὕμνος. Ἐπίσης οἱ «Ἐλεύθεροι πολιορκημένοι», ὁ «Λάμπρος», ἡ «Φαρμακωμένη», τὸ ἐπίγραμμα τῶν Ψαρῶν, καὶ πλεῖστα ἄλλα, ἐν οἷς τὸ «Ἱατροσυμβούλιον», ἐπιγράμματα, σατυρικά, κλπ. Συνέθεσεν ἐπίσης πλεῖστα ποιήματα καὶ εἰς τὴν ἰταλικὴν κατ' οὐδὲν ὑπολείποντα τῶν ἑλληνικῶν. Ἀπέθανεν ἐν Κερκύρᾳ τὴν 9 Φεβρουαρίου τοῦ 1855. Τῷ δὲ 1865 μετενέχθησαν τὰ ὅσα αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς Ζακύνθον κατατεθέντα εἰς τὸ ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἁγίου Μάρκου (ἐκτοτε πλατεῖα τοῦ Ποιητοῦ) ἀνεγερθὲν μανωλεῖον.

ΣΟΥΤΣΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. — Ἐγεννήθη ἐν Κων/λει τῷ 1806. Ἐξέδωκεν ἐν Παρίσις γαλλιστὶ τὰς «Ῥῥᾶς νεαροῦ ἑλλήνος». Συνέθεσεν εἰτα τὸν «Ὀδοιπόρον», τῷ δὲ 1833 τὸν «Λέανδρον» φιλοσοφικοπολιτικὸν μυθιστόρημα, καὶ τὴν «Κιθάραν», συλλογὴν ποιημάτων (1835), κατόπιν τὸν «Μεσσίαν, τὴν τραγωδίαν «Εὐθύμιος Βλαχάβας», τὸν «Ἀγνωστων» καὶ τέλος τὴν τραγωδίαν «Καραϊσκος». Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τὴν 25 Ὀκτωβρ. 1868.

ΤΕΡΤΣΕΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ. — Ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ τῇ 17 Νοεμβρ. 1800. Διδάκτωρ τοῦ Δικαίου, σπουδάσας ἐν Ἰταλίᾳ. Διετέλεσε καθηγητὴς τῆς Γαλλ. Γλώσσης καὶ τῆς Ἑλλ. Ἱστορίας ἐν Ναυπλίῳ. Ὡς δικαστὴς ἡρνήθη νὰ ὑπογράψῃ τὴν εἰς θάνατον καταδίκην τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη, καταγγελεῖς δὲ ἐδημοσίευσεν τὴν «Ἀπολογίαν» του (1835). Ἀπὸ τοῦ 1844 διετέλεσεν ἰσόβιος διευθυντὴς τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς. Θιασώτης τῆς δημοτικῆς γλώσσης. Ἐδημοσίευσεν: «Τὸ Φίλημα», «Δοκίμιον Ἑθν. Πουήσεως» (1833), «Ἡ ἀρραβὼν» (1834), «Ἀπλὴ γλώσσα», συλλ. ποιημ. καὶ διηγημάτων (1847), «Κόριννα καὶ Πίνδαρος» (1853), «Οἱ γάμοι τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου» (1856), «Λόγος εἰς τὴν 25ην Μαρτίου» (1856), «Epistola à Ugo Foscolo» (1861), «La morte di Socrate» (1866), τὸ «Ὀνειρον τοῦ Φώτου» (1894). Μετέφρασε ἐκ τῆς λατινικῆς τὸ «Ὀνειρον τοῦ Σκηπίωνος» καὶ τὸν «Οἰδίποδα» εἰς τὴν δημοτικὴν. Κατέλιπε καὶ ἔργα ἀνέκδοτα, ἐν οἷς καὶ τὸ «Ὀνειρον τοῦ βασιλέως» γραφὲν τῷ 1848. Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἀπριλίου 1874.

ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Σε 'δα καὶ δοῦλα καὶ κερά, Σουλτάνα κι' αἰσιγγάνα,
σέ 'δα κορίτσι λεύτερο καὶ βαρεμένη μάννα.
Καὶ σέ ξανάδα νὰ πουλᾷς στὸ δρόμο τὴν τιμὴ σου,
σέ μοναστηῖρι σφαλιχτὴ νὰ λὲς τὴν προσευχὴ σου.
Καὶ φάνηκες στὰ μάτια μου ἴδια παντοῦ. Γιὰ μένα
τὴν ἁμαρτία ἐσὺ γεννᾷς, μιᾶς ἁμαρτίας γέννα,
καὶ μεῖς συρτοὶ σίης σάρκας σου τὸ δυνατὸ μαγνήτη
θὰ κροῦμε τὸ παλάτι σου καὶ τὸ φτωχὸ σου σπῖτι.

[Σ μ ύ ρ η , 1911]

Κ. Ι. ΦΡΙΑΛΓΓΟΣ